

Kap 94 : Prinsessan Desirée (f. 1938).

Prinsessan Désirée Elisabeth Sibylla av Sverige, ”Hé” bland vänner, föddes den 2 juni 1938 på Haga slott. Hennes far var prins Gustaf Adolf av Sverige (1906-1947). Hennes mor var prinsessan Sibylla av Sachsen-Coburg-Gotha (1932-1972). Den 5 juni 1964 gifte hon sig med affärsmannen m m friherre Niclas Silfverschiöld (f. 1934) och fick med honom 1965-1968 tre barn.

Litteraturen om Desirée består av kortbiografier (Holmgren red. 1968; Elgklou 1978: ss. 216-217; Ohlmarks 1979: ss. 140-141; Skott 1996: s. 297; Lindqvist 2010: ss. 144-147; Norlin 2015: s. 276) & en mängd tidningsartiklar. Se även kapitel 101 om Hagasessorna.

*

Desirée gick i slottsskolan fem år fram till 1950 och därefter i Franska skolan där hon avlade slutexamen 1956. Liksom Birgitta hade hon valt bort matematik, fysik och kemi. Sedan vistades hon i Schweiz ett halvår på Château D'Oex där hon liksom de övriga systrarna studerade språk och erhöll polityr, gick 1958 en fyramånadersutbildning hos Sällskapet barnavård i Stadshagen och en tvåårig förskollärarytbildning på Socialpedagogiska seminariet. 1961 gick hon samma ettåriga matlagningskurs som Margaretha och 1962 en tvåårig utbildning i konstvävning vid textillinjen på Konstfack i Stockholm. Däremellan var det representation. Hon och Birgitta brukade ofta följas åt. Birgitta var rättfram och utåtriktad. ”En Christina Scholin med krona på huvudet.” Desirée var hennes motsats: tillbakadragen och sval i sättet, samtidigt högdragen, blyg och osäker. Hennes lärare på textillinjen fru Edna Martin:

När prinsessan Desirée i september 1962 började på textilavdelningen på Konstfackskolan hade hon anmält sig bara på ett år. Den gången låg hennes intresse för handslöjd mera på hobbyplanet och hon hade väl tänkt sig att ett år kunde räcka för att pyssla med mönsterritning, vävning, konstsovmnad och andra textila färdigheter. Men under det första årets två terminer ändrades hela hennes inställning. Hon går nu tredje terminen på Konstfack och ämnar fortsätta ända fram till bröllopet i vår.

Under dessa tre terminer har prinsessan gjort oerhörda framsteg. Det märktes så väl i början, att hon inte tog sin egen begåvning på allvar. När hon visade mig vad hon åstadkommit skrattade hon vanligen ett smittsamt skratt som ungefär ville säga att ”det här är naturligtvis inget märkvärdigt”. När hon så kom underfund med, att jag *brydde mig om* de små krockar hon gjort, att de intresserade mig, blev hon ytterst förvånad. Tills hon rätt som det var började bli medveten om sin talang, slutade skratta och blev minst lika intresserad som de kamrater som genomgick yrkesutbildningen. ... Framförallt har hon uppvisat ett utmärkt färgsinne, som röjer en ursprunglig begåvning.

[Detta skall inte tolkas som att Desirée glömde bort vem hon var.] På en klassresa till Göteborg i mars 1963 ville ”kassören” för resan bjuda henne på tågbiljetten vilket Desirée vägrade. Efter mycket dividerande rätade hon upp sig, tittade personen i ansiktet och sade högdraget ”*Du* kan väl inte tala om för *mig* vad *jag* skall göra.”¹

Desirée var även något av en taskmört. Under förberedelserna till Birgittas bröllop låtsades hon vara journalist och ringde upp Ingrid Björnberg med alla möjliga konstiga

¹ Husmodern, 1964:8.

frågor.² En annan gång ringde hon upp en väninnan som hon visste sökte barnflicka. Desirée med förställd röst: – Jak vara i Ståkkholma på blixervisita och kunna hjälpa genast, Madame, jag hava rekommendation från fina familj i Europa. När väninnan stammande försökte lägga på luren fortsatte Desirée skoninglöst: – Jak komma meddetsamma med mitt gepäck!³

På direkta frågor svarade Desirée att hon ville gifta sig med en helt vanlig man, inte någon kunglighet. Den utvalde var länge sonen till Sibyllas kammarherre greve Greger Lewenhaupt (1937-1960) arvtagare till fideikommissen Geddeholm men denne omkom i en skidolycka en kort tid före det tilltänkta bröllopet. Desirée var så deprimerad att Birgitta övertalade hennes väninna Eva Norlin att flytta in på slottet, hålla henne sällskap och se till att hon kom igenom dagen. Till hösten hade Desirée hämtat sig och följde med Birgitta på en pr-resa till Amerika. Hon gifte sig 1964 med friherre Niclas Silfverschiöld arvtagare till fideikommissen Koberg. Frieriet satt långt inne. Enligt Expressenjournalisten Gösta Ollén blev han faktiskt ombedd av hovet att skriva några rader om romansen för att ”det skulle bli något”. Desirée lär därefter ha friat själv. Bilder från bröllopet visades på en sovjetisk fotoutställning som ett exempel på hur den kapitalistiska överklassen roade sig på det arbetande proletariats bekostnad.⁴ Bröllopsglädjen dämpades av en arvskatt på godset på en miljon kronor som tog flera år att arbeta av.

*

Desirée visade några gånger upp slottsinteriörerna, men lät sig aldrig intervjuas. Hon är den mest anonyma av Hagasessorna. Anledningen påstås vara att hon inte vill ”rida på sitt ursprung”⁵. Svårt dock att undvika. Omgivningen var nyfiken & ett tag var det ständiga besök. Det är oklart vad hon gör. Det jag hittat är att slottet – 50 rum – och konstsamlingarna kräver sin tid, att hon arrangerar turistevenemang – en julmarknaden med utställningar, hantverk, viltkött & konserter –, att hon är värdinna för representationsjakter – d v s har en cateringservice –, att hon hyr ut sommarstugor & fiskevatten, att hon har hand om barnen och överhuvudtaget är om sig och kring sig. Arvet efter sin far & farfar gör att hon är rikast i området. Maken Niclas är näst rikast.

² Lisa Killander & Margit Fjellman. Om prinsessan Desirée. Husmodern, 1964:23.

³ Inga-Lill Sjöström. Om prinsessan Desirée. Allers, 1971:50.

⁴ Svenska Dagbladet, 1964-10-08.

⁵ Norlin 2015: s. 276.